

عنوان مقاله:

محمد بن حسن صفار؛ غالی یا متهم به غلو

محل انتشار:

دوفصلنامه هفت آسمان، دوره 18، شماره 69 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

محمد رضا ملانوری

خلاصه مقاله:

محمد بن حسن صفار، یکی از شخصیت های بزرگ قم در قرن سوم هجری است که درباره وی اختلاف است؛ از یک سو، شخصیتی همچون نجاشی ضمن توثیق، وی را عظیم القدر، راجح و قلیل السقط در روایت می خواند. از سوی دیگر، گروهی بر کتابش خرده گرفته و علت آن را غلو و زیاده گویی در شان اهل بیت (ع) دانسته اند. درباره نادرست بودن نسبت غلو در ذات، به محمد بن حسن صفار، به قرائنی همچون تجلیل علمای رجال از صفار، نسبت ندادن غلو به وی در هیچ یک از کتب رجالی یا فهرستی، منسوب بودن کتاب الرد علی الغلاه به صفار و وجود روایاتی در نفی و انکار غلو در کتاب بصائر الدرجات وی می توان استدلال کرد. همچنین، با توجه به وجود معانی مختلف برای غلو در صفات و نسبی بودن معنای آن، ویژگی بارز قمیان در پرهیز از احادیث ضعیف و غلوآمیز و مقابله با ناقلان آن، اخذ و استفاده اصحاب قمی از روایات و کتب او، کثرت روایات او در کتب اربعه و نقل محمد بن یحیی از روایات بصائر الدرجات العطار در همان دوره، می توان گفت این احتمال که صفار در زمره غلوکنندگان بوده، توهمی بیش نیست و استثنای ابن ولید در خصوص کتاب بصائر الدرجات، حاکی از مشی خاص او است، نه غلو صفار

کلمات کلیدی:

محمد بن حسن صفار، بصائر الدرجات، غلو در ذات، غلو در صفات، متهم به غلو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1248537>

